

ved væsentlige ændringer i sammensætningen af de kommunale udgifter — i henhold til samme lovs § 5, stk. 5, jfr. § 6, stk. 5, de forandringer i faktorerne for sammensætningen af udgiftsbehovstallene, som forskydningen tilsiger.

Såfremt kommunernes udgifter til et specielt formål forøges som følge af refusions- eller opgaveomlægninger, påvirkes det samlede tilskud efter udgiftsbehovskriterier følgende på 2 måder. Dels kan der være tale om én forøgelse af det samlede tilskudsbeløb; dels ændres de vægte, hvormed de forskellige udgiftsbestemmende kriterier — samlet folketal, antal 0-6 årige, antal 7-16 årige osv. — indgår ved fordelingen af det samlede tilskudsbeløb. Eksempelvis ville en eventuel ophævelse af lærerlønrefusionen medføre en forøgelse på ca. 1.795 mill. kr. af det tilskud, der fordeles blandt kommunerne efter udgiftsbehovskriterier, såfremt kommunerne skal have fuld kompensation gennem dette tilskud, og samtidig ville den andel af det samlede tilskudsbeløb, der fordeles i forhold til antal personer i aldersklasserne 7-16 år, alt andet lige forøges med ca. 10 procentpoints.

I forbindelse med refusions- og opgaveomlægninger tilpasses tilskuddet efter udgiftsbehovskriterier derfor i nogen grad af det kriterium (f. eks. antal 7-16 årige), der er bestemmende for merudgiften på det af omlægningen berørte udgiftsområde, og dermed til selve merudgiften.

Stigende udgifter til et specielt formål som følge af en ændret kommunal udgiftsprioritering medfører derimod ikke, at det samlede tilskudsbeløb automatisk forøges. I henhold til nævnte lovs § 5, stk. 5, kan indenrigsministeren dog stadig ændre de vægte, hvormed de forskellige udgiftsbestemmende kriterier indgår ved fordelingen af det samlede tilskudsbeløb. Også i dette tilfælde kan der således gennemføres en vis tilpasning af det samlede tilskud til det kriterium, der er bestemmende for merudgiften, men tilpasningen vil dog her være væsentlig mindre end i den foran omhandlede situation, hvor der gennemføres en refusions- eller opgaveomlægning mellem staten og kommunerne.

Endelig bemærkes, at der fra de kommunale organisationers side har været tilslutning til bestemmelserne i § 6, stk. 1 og 2, i

lov nr. 379 af 13. juni 1973 om generelle tilskud til amtskommuner og kommuner, hvorefter tilskuddet efter udgiftsbehovskriterier reguleres inden for treårs-perioden i overensstemmelse med ændringerne i bruttofaktorindkomsten. Ved at benytte denne reguleringsfaktor opnås, at tilskuddet reguleres i overensstemmelse med borgernes indkomststigninger og dermed stort set i overensstemmelse med den økonomiske udvikling i samfundet som helhed.

Spørgsmål 7 a:

Udvalget udbeder sig en vurdering af, i hvilket omfang gennemførelsen af bistandslovforslaget indebærer besparelser under hensyn til den ensretning af ydelserne (eksempelvis uddannelse af klienter), som lovforslaget indeholder.

Svar (februar 1974):

Formålet med en ophævelse af den gældende lovgivnings „båsesystem“ med hjælp efter trangsårsag til fordel for en ordning, hvor det er den enkelte ansøgers behov — f.eks. for hjælp til uddannelse — som er afgørende for, hvilken bistand der kan ydes, er i første række at sikre en mere *ligelig fordeling* af de offentlige midler, der anvendes.

En ordning, hvorefter al hjælp efter sociallovgivningen til uddannelse ydes af samme organ, nemlig det sociale udvalg i opholds-kommunen, vil indebære visse administrative besparelser navnlig i forhold til den nuværende ordning for revalidender. Efter revalideringsloven er det revalideringscentret, der yder hjælp til revalidenden selv, medens hjælp til revalidendens familie i revalideringsperioden ydes af det sociale udvalg. Der vil således ofte være to organer, der samtidig yder hjælp til den samme familie, og som derfor må holde hinanden underrettet om, hvad der ydes. Denne dobbeltbehandling vil falde bort efter bistandslovens system.

Hertil kommer, at der formentlig har været en tendens til, at specialinstitutionerne, mødrehjælpen og revalideringscentre, har givet særlig studieegnede ansøgere hjælp til længerevarende uddannelser, der i og for sig betød overkompensation i forhold til deres fysiske, psykiske eller sociale handicap. F.eks. kunne det tænkes, at en kvinde med ryg-gener ad denne vej fik ud-